

СВЕТЛО ВЕРОВАЊА

نور الإيمان

<Српски – Serbian – عربي>

Абдул-Мецид Азиз Ез-Зиндани

عبد المجيد بن عزيز الزنداني

Превод:

Амра Дацић
Ирфан Клица

Рецензија:

Љубица Јовановић
Фејзо Радончић

ترجمة:

عمرة داتسيتش

عرفان كليسا

مراجعة:

يوفانوفيتس ليوييتسا

فيزو رادونشيش

Светло веровања (имана)

Шта је веровање (иман¹) ?

Узвишени Бог каже:

„Прави верници само су они који у Аллаха² и Посланика Његовог верују, и после више не сумњају, и боре се на Божијем путу имецима својим и животима својим. Они су искрени!“ (Кур'ан, 49:15)

¹ Иман је арапска реч која у језичком смислу значи *веровање, сведочење и потврђивање* које захтева прихватање и послушност без имало сумње. У термиолошком смислу, **иман (веровање) је изговарање веровања речима, потврђивање срцем и практично деловање деловима (удовима) тела, повећава се с покорношћу Богу, а смањује с грешењем.** Иман се темељи на шест ствари: веровању у Аллаха, Његове мелеке (анђеле), Његове књиге (објаве), Његове посланике, Судњи дан, и Божију одредбу добра и зла. Иман подразумева и ислам.

² Аллах је арапска реч која означава властито име Једног, Јединог, Истинског Бога који је јединствен у свему и није никакав назив за неког посебног Бога муслимана. Корен овог имена је у речи 'илах' која у арапском језику значи бог или божанство, било оно истинито или лажно. Додавањем одређеног члана 'Ел', добија се реч 'Ел-Илах' која је основа имена 'Аллах' којим се означава Један, Једини, Истински Бог који постоји, Створитељ и Господар свега, Једини Који заслужује да се обожава и Једини Кога Његови робови истински обожавају. Сва божанства мимо њега су лажна. Узвишени Бог у исламу има мноштво лепих имена, а име Аллах упућује на сва остала Божија лепа имена. Хришћани и Јевреји који говоре арапским језиком исто тако Бога називају Аллах и то име користе у Библији.

Иман је веровање у Бога, Његове мелеке³ (анђеле), Његове књиге (објаве), Његове посланике, Судњи дан, одређење добра и зла.

Иман је чврсто и постојано веровање које се налази у срцу, које није помешано са сумњом и неверицом и које се рефлектује на човека и постаје (његово) понашање и добра уочљива дела.

Први темељ веровања

Први стуб и темељ веровања јесте веровање у Узвишеног Бога. Веровање је, у ствари, да верник потврђује да постоји Створитељ, Свезнајући и Мудри, Који га је створио након што није био ништа и није му било спомена. Створио га је од капи семена, која се убаци, уобличио га и улепшао његов изглед, а затим га довео на Земљу као што је то урадио с његовим (пра)оцем и (пра)мајком.

Верников иман (веровање) у његовог Господара и Створитеља почива на непобитним доказима, очевидним чињеницама и јасним и визуелним знаковима, разасутим у свим деловима пространог универзума, подупртим Објавом од Узвишеног Бога који нам је достављен путем искрених посланика.

Када човек спозна свог Узвишеног Створитеља и с Њиме успостави контакт (намазом⁴, ибадетом⁵), увидеће да је

³ Мелеки (анђели) су духовна створења која су створена од светлости. Они су часна, племенита и Богу покорна створења која Му се на примеран и достојанствен начин покоравају. Они извршавају Божија наређења без поговора, како им се нареди и никада грех не чине.

он само власништво свог Створитеља и да је само Бог Тај Који заслужује да се обожава и да Му се покурава и потчињава. Овим се верник ослобађа власти свих сила, осим Узвишеног Бога:

„О људи, обожавајте Господара свога, Који је створио вас и оне пре вас, да бисте се казне сачували.“
(Кур'ан, 2:21)

Верник зна да је само Узвишени Бог, Упућивач у аутентичну истину (веру) и нико не може боље од Њега да позива у Његову истину, слављен нека је Он.

„Он добро зна све о вама, откад вас је створио од земље и откад сте били замеци у утробама мајки ваших.“
(Кур'ан, 27:32)

---

⁴ Намаз (ар. салат) се у језичком смислу односи на молитву или молбу (Богу). У термилошкој смислу намаз је посебан обред богослужења или обожавања који захтева одређене речи и покрете који су прецизно дефинисани. Намаз је, након сведочења да нема другог истинског бога осим Аллаха и да је Мухаммед Божији посланик и роб, други темељ ислама без којег ислам човека не може опстати. Он је веза између човека и његовог Господара и у њему се огледа човекова покорност Божијим наређењима. Обавезних намаза у току дана је пет који се клањају (обављају) у прецизно одређеном времену.

⁵ Ибадет (обожавање, богослужје) у језичком смислу представља понизност и скрушеност (према Богу). У термилошкој значењу ибадет је назив за све оно што Узвишени Бог воли и са чиме је задовољан од речи и дела, јавних и тајних. Дакле, ибадет је обожавање Бога кроз покорност у ономе што је Он наредио и остављање онога што је забранио. Три су темеља ибадета: љубав, страх и нада. Услови исправности ибадета и његовог примања су: искреност – да то дело буде само ради Бога, и исправност – да то дело буде у складу са праксом последњег Божијег посланика, Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Ибадет се упућује само Узвишеном Богу.

„Реци: 'Знате ли боље ви или Аллах?’“ (Кур'ан, 2:140)

„Реци: 'Зар ви да обавештавате Аллаха о веровању своме?’“ (Кур'ан, 49:16)

„А Аллах оне који верују, заиста, на прави пут изводи.“ (Кур'ан, 22:54)

Верник црпи упуту од свог Свезнајућег и о свему обавештеног Господара, живи у окриљу свог Господара и Створитеља, следи Његову Упуту, која је беспрекорна, и покурава се наредбама свог Створитеља и Господара.

„Аллах је заштитник оних који верују и Он их изводи из тмина на светло, а онима који не верују - заштитници су ђаволи и они их одводе из светла у тмине; они ће бити становници Пакла, они ће у њему вечно остати.“ (Кур'ан, 2:257)

Верник - онај који верује у свог Господара, успева да се спаси од пакла, разједињености међу уским и кратким људским правцима и погледима, чије се знање свакодневно повећава. Они свакодневно истражују нове науке како би отклонили незнање. Верник прима упуту од Створитеља свог, Који Својим знањем све обухвата, Који је створио људе и дао им способност да сазнају оно што нису знали и да нађу пут до онога што им је било недоступно.

„И одговори: 'Само Аллах упућује на прави пут!' Па да ли је онда достојније да се поштује Онај Који на прави пут упућује или онај који ни сам није на правом путу, осим ако га други на прави пут не упуту? Шта вам је, како расућујете!? Већина њих следи само претпоставке; али

претпоставке нимало нису од користи Истини; Аллах уистину добро зна оно што они раде.“ (Кур'ан, 10:35-36)

Људи су се међусобно веома разишли, што је проузроковало сукобе, међусобно истребљивање и обешчашћивање. Тренутно, најзначајнија људска разилажења круже око проналажења и одређивања најбољих и најподеснијих токова људског живота, како код појединаца, тако и код заједница. Људи су заборавили, или свесно сметнули с ума, да је Створитељ људи спустио Упуту која их штити од заблуде и спасава од зла неслагања и разилажења.

„Ми теби објављујемо Књигу (Кур'ан) да би им објаснио оно око чега се разилазе, и да буде верницима упута и милост.“ (Кур'ан, 16:64)

Имају ли људи право да се неусагласе око најбољег начина на који треба да ради нека машина или погон, ако је проналазач машине или погона послао упутство са свеобухватним појашњењима, везаним за машину или погон!? И Створитељ свих створења је, такође, појаснио људима начин живота, путем Његових искрених посланика. Па, је ли дозвољено да се људи разиђу око ствари коју је објаснио Свезнајући и Мудри Бог!?

Други темељ

Други темељ веровања јесте веровање у анђеле, а који се грана из веровања у посланике који су нас обавестили о ономе што је било недокучиво нашем знању, као што су анђели које је Узвишени Бог створио. Међу анђелима постоје они који славе Бога, они који су на сеци (падају ничице), они

који доносе Објаву, они који узимају људске душе, они који се по Божијој наредби брину о свим створењима, они које Узвишени Бог шаље да учврсте вернике и они који су стално с нама, ради бележења добрих и лоших дела.

„А над вама бдију чувари, код Нас цењени писари, који знају оно шта радите.“ (Кур'ан, 82:10-12)

На овај начин верник повећава своје сазнање и схватање у вези са Божијим стварањем свих створења.

Верникова вера у мелеке (анђеле) улива у његово срце симпатије и присност, због тога што су анђели његовог Господара стално присутни уз њега. Исто тако, његова вера у анђеле уноси у његова чула опрез од непослушности према Узвишеном Богу и од чињења греха, јер све бележи анђео задужен за то. Ово верниково веровање, још увек у душама верника, подстиче јаку вољу за чињењем добра и доследног обављања послова, све док им то, анђео задужен за записивање, не упише у добра дела. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Заиста су с вама они који вас не напуштају, осим онда када вршите нужду и кад имате полни однос, па их се стидите и поштујте их.“ (Бележи Ет-Тирмизи. 2800)

Овако су верникова чула у сталној будности и опрезу, јер он осећа да га његов Господар надзире на сваком кораку и да два анђела пратиоца пишу све што он ради. То је Божански надзор који у вернику побуђује нагоне добра а обуздава нагоне зла. Овај надзор прецизнији је и јачи од надзора једне целе формације полиције и обавештајне службе.

Трећи темељ

Трећи темељ веровања јесте веровање у Божије Књиге које су објављене ради упуте људи. Узвишени Бог каже:

„А није било народа коме није дошао онај који га је опомињао.“ (Кур'ан, 35:24)

Узвишени Бог је казао и ово:

„А сваки народ имао је онога ко га је на прави пут упућивао.“ (Кур'ан, 13:7)

Зар ти се не чини да је било које производно предузеће које не прилаже уз оно што производи каталоге и упутства која појашњавају начин употребе запоставило упутства за употребу и да се сматра да постоји мањкавост у администрацији и искуству и да то предузеће не познаје оно што ради, као ни оно што захтева природа посла?

„А Аллаху припада најузвишенији пример; Он је силан и mudar.“ (Кур'ан, 16:60)

Бог, слављен нека је Он, створио је људе и послао им Књиге које указују на прави пут, објашњавајући и појашњавајући све оно што им је потребно у њиховом животу. Ако у лаицизам спада неслање каталога и упутстава од производног предузећа уз своје производе, зар није највећи лаицизам не користити се упутствима која су приложена? Зар неслеђење Божијих књига и Божанских упута, након што су до нас дошле, не спада у највећи лаицизам? А верника ћеш да видиш како се користи тим упутама.

„Реци: 'Ја следим само оно што ми Господар мој објављује. Ово су јасни докази од Господара вашег и упутство и милост за људе који верују.“ (Кур'ан, 7:203)

Ако су претходне Божије Књиге измењене и искривљене, Бог, слављен нека је Он, сачувао је Својим робовима Његову последњу Књигу од било каквих измена и искривљивања. Та Књига јесте Кур'ан, који је обухватио упуту садржану у свим претходним књигама.

Четврти темељ

Четврти темељ веровања јесте веровање у све Божије посланике које је Он одабрао између свих људи, како би им доставили "Божију поруку" и подучили их томе како се следи и у пракси спроводи Упута и Светло које је послао Узвишени Бог, да униште таму незнања, збуњености и сумњи.

Зар не видиш да свако производно предузеће шаље своје представнике и инжињере да подуче потрошаче употреби његових машина, као и начину на који ће да изврше ремонт када се деси било какав квар? Ово је случај и с Божијим посланицима:

„А Аллаху припада најузвишенији пример; Он је силан и мудар.“ (Кур'ан, 16:60)

Бог их шаље као оне који човечанству указују на Прави пут, подучавају људе ономе што им поправља њихово стање, што им указује на мудре начине којим се поправља сваки неред који би се десио у њиховом животу. Они их подучавају томе да знају због чега их је створио њихов Створитељ и због чега их је поставио намесницима на Земљи. Они указују

људима шта је оно чиме је њихов Створитељ задовољан, а шта га срди. Они појашњавају људима какве их награде и казне чекају за свако урађено дело, као што им доносе радосне вести о ужицима које им је припремио Узвишени Бог и опомињу грешнике, невернике и лицемере о болном станишту које их чека.

Узвишени Бог каже:

„... о посланицима који су радосне вести и опомене доносили, да људи после посланика не би никаквог оправдања пред Аллахом имали. А Аллах је силан и mudar.“ (Кур'ан, 4:165)

Код људи меродавни су резултати, а странице људске историје препуне су имена филозофа, учењака, вођа и реформатора. Исто тако, те странице бележе и имена Божијих посланика. Ако упоредимо резултате које су постигле "Божије агитације" и "људске агитације" у области реформе људског живота, уочићемо огромну разлику. Између осталог, увидећемо да је "Божија агитација" свеобухватна за све сфере људског живота, она извире из дубине душе, стална је и у континуитету све док је се људи придржавају. С друге стране, "људска агитација" делимична је - не обухвата све аспекте људског живота, површна - нема контролу над езотериком бића, привремена - брзо се завршава и брзо доживљава поремећај, а имена носилаца тих агитација брзо ишчезну. То само сведочи да је "Божија реформа" реформа Свезнајућег и Онога Који је упућен у све оно што је створио. А "људска реформа" јесте реформа оних који својим знањем не обухватају све, па је она непотпуна и делимична. Можда спољашњост људских дела и указује на реформу, али

езотерика тих дела у себи носи неред. Узвишени Бог о примерима оних који неред сију, каже:

„Кад им се каже: 'Не реметите ред на Земљи' - одговарају: 'Ми само ред успостављамо!' Зар?! А, уистину, они неред сију, али не опажају.“ (Кур'ан, 2:11-12)

Наше веровање се заснива на блиставим доказима, јасним аргументима и очигледним сведочанствима, која сваки ум приморавају да у њих верује и која побијају сваки аргумент неверника. Узвишени Бог каже:

„Ми смо изасланике Наше⁶ с јасним доказима слали и по њима књиге и мерила разликовања добра и зла објављивали, да би људи праведно поступали.“ (Кур'ан, 57:25)

Уочљиво је да је живот верника светло над светлима. Он спознаје свог Створитеља спознајом коју осећа људска природа, спознајом која почива на рационалним доказима и чињеницама који испуњавају свемир, а извор те спознаје су и Божанске Објаве.

Верник познаје Посланика свог Господара, који му доноси Упуту и Светло, спознајом која се темељи на исправном сазнању, а које почива на јасним и несумњивим доказима, као и на рационалним аргументима.

Спознајом свога Господара и Његовог Посланика (Мухаммеда), нека су Божији благослов и мир над њим,

---

⁶ У арапском језику постоје два типа плурала (множине). Први плурал је нумерички, односи се на нешто чија количина је више од један. Други је плурал поштовања. Када Узвишени Бог говори о Себи у Кур'ану, понекад користи арапску заменицу „нахну“, што значи Ми, као плурал поштовања.

верник сазнаје зашто га је његов Господар створио, каква је сврха његовог постојања, као што сазнаје и своју улогу у животу. На основу ове спознаје он нема нејасноћа везаних за оно шта ради, нити зашто ради, ни какав је продукт његовог рада. Када му дође смрт, он зна шта га чека након ње и не плаши се, нити очајава, јер се припремио за тај моменат, као и за оно што долази после.

Захваљујући Упути Господара људи, Владара људи, Бога људи, верник познаје своју вредност у универзуму, као и улогу на Земљи и однос према другим Божијим створењима. Он је добро упућен од свог Господара о свим стварима апсолутног и појединачног карактера.

Узвишени Бог каже:

„Зар је онај који је био у заблуди, а коме смо Ми дали живот и светло помоћу којег се међу људима креће, као онај који је у тминама из којих не излази? А неверницима се чини лепим то што они раде.“ (Кур'ан, 6:122)

Пети темељ

Пети темељ веровања јесте веровање у Последњи или Судњи дан. Човек који верује у Узвишеног Бога зна да ова Земља није вечна кућа, већ да је она кућа рада и испита. Узвишени Бог каже:

„Све што вам је даровано само су наслађивања и украси у животу на овом свету; а оно што је код Аллаха, боље је и трајно је. Зашто се не опаметите?“ (Кур'ан, 28:60)

Човек зна да његов животни век и век његове генерације не траје више од сто година, после чега се сели у друго (вечно) боравиште.

„Живот на овом свету није ништа друго до забава и игра, а само Онај свет је живот, кад би само они знали!“ (Кур'ан, 29:60)

Верник зна да су једино средство за постизање вечне среће у Рају добра и у име Бога искрено учињена дела. Стога, може да се уочи његова упорност и марљивост у чињењу добрих дела од којих он нема намеру да оствари овосветску, пролазну корист, него жели овим делима да се спаси на будућем свету, да буде задовољан код његовог Господара, Створитеља и Владара, код Кога је почетак и свршетак свега и пред Ким је полагање рачуна:

„Нама ће се они, заиста, вратити и пред Нама ће, заиста, рачун полагати.“ (Кур'ан, 87:25-26)

Искрени верник је на високом степену лепог је опхођења према другим људима. То понашање се јавља кроз лик човека који се креће, који се понекад чисти и прочишћава од лошег понашања. То није лицемерно понашање којим се жели да се придобије поверење људи, како би били искоришћени. Верник је лепог понашања јер његов Господар тако од њега захтева. Он се боји да сутра не заврши у пакленој ватри, ако прекрши наређење свога Господара. Верник је у непрекидном страху од казне његовог Господара и дражи му је онај свет од овога. Он верује да је овај свет створен ради њега и за њега, а он је створен за будући свет. Ако је овај верник трговац, онда је он искрени и поверљиви трговац. Ако је он сиромашан, он је частан и радан човек. Ако је он радник,

онда је он марљив радник и онај који другима саветује да чине добро. Ако је овај верник богат, онда је он дарежљиви богаташ и онај који друге теши. Ако је он судија, онда је он праведан и разуман судија, а ако је намесник, онда је он искрен и поверљив намесник. Ако је овај верник председник, онда је он скроман, енергичан и милостив председник, а ако је он слуга или најамник, онда је он снажан и поверљив. И ако је овај верник повереник над општедруштвеном имовином, он је тада знан и пажљив чувар. На овим принципима саздано је исламско друштво и његова владајућа структура. Природно је да су заједница и њена владајућа структура макрокопија ћуди појединаца и њихових менталитета. Друштво, састављено од оваквих индивидуа, здраво је и поштено (друштво). Оно даје предност будућем свету над овим, спутава своја материјалистичка стремљења и није потчињено њима.

У конституцију бића једне заједнице улази искреност и поштење трговца, залагање и поштење сиромаша, напор радника и његова срдачност, дарежљивост богаташа и његова утеха другим људима, праведност и мудрост судије, искреност - чисто веровање и поверљивост намесника, скромност, самилост и бриткост поглавара, снага слуге и будност чувара трезора (повереник благајни). Владајућа структура ипак је праведна, смерна и даје предност принципима над интересима, даје предност правом путу над преваром. Деловањем ове заједнице и утицајем владајуће структуре биће уређен и јавни живот, који ће сав да се своди на веровање и добра дела, искреност и чисто уверење, правичност у узимању и давању и праведан поступак са другима.

Узвишени каже:

„О верници, одазовите се Аллаху и Посланику када вас позива Оном што ће вам живот дати!“ (Кур'ан, 8:24)

Шести темељ

Шести темељ веровања јесте веровање у кадер⁷ - судбину.
Узвишени Бог каже:

„Ми смо сваку ствар са мером створили.“ (Кур'ан, 54:49)

Веровање у одређење је извор среће сваког верника, јер оно његовој души даје задовољство свим ситуацијама у којима се нађе, а у срцу смиреност. Јер, верник зна да је његов Господар, Господар Свемира, Мудри, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Онај Који ствари поставља на своја места са разлогом, сврхом и мудрошћу. Али ако је та сврха и мудрост непозната човеку, то је само због немогућности људског сазнања да обухвати оно чему га је подучио Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен и Онај Који је Створитељ свега. Верник је, дакле, задовољан са свим стањима и није мрзовољан, срдит ни незадовољан, јер он верује да његов Господар зна мудрост свега онога што постоји. Па и поред тога, верник настоји да преброди одређење (судбину) које је (са његовог аспекта гледања) лоше

⁷ То је чврсто уверење да добро и зло одређује и даје смо Узвишени Бог, јер Он чини шта хоће, ништа се не дешава без Његовог допуштења, нити шта може изаћи ван Његовог хтења. На свету не постоји ствар а да је Он није одредио, не дешава се и не појављује без Његове одлуке. И уз све то, Он Свевишњи наређује и забрањује Својим робовима, јер их је учинио слободним у избору, раде по свом хтењу, а не по присили. Људска дела су у домену њихове моћи и хтења, а Аллах је њихов Створитељ и Створитељ њихове моћи и снаге.

по њега и ужива у судбини добра, јер га је Бог задужио тиме и подарио му је слух, вид и срце. Напредак науке која истражује Божије царство небеса и Земље, непрестано пружа доказ за доказом о исправности веровања верника. Његов Господар каже:

„Ми смо сваку ствар са мером створили.“ (Кур'ан, 54:49)

И нема ниједне ствари а да њени системи постојања нису прецизно одређени, а њена судбина одређена због одређене сврхе и мудрости. То је Божански закон који важи, како за атом тако и за галаксију.

Ето, то је стање верника, обасјаног светлом свога Господара, који иде правим путем, путем оних којима је Узвишени Бог дао Своје благодати, а не путем **"оних који су срцбу Твоју заслужили, нити оних који су залутали."**

Закључак

Веровање (иман) је чврсто и јако потврђивање Бога, Његових анђела, књига, посланика, Судњег дана и судбине. Потврда таквог веровања јесу добра дела.

Иман (веровање) у Узвишеног Бога заснива се на јасним доказима и јаким аргументима. Верник је потпуно ослобођен робовања некоме другом осим Узвишеном Богу. Он следи Упуту свога истинског Створитеља, која га спасава од пакла људских разилажења.

Веровање у анђеле повећава свест верника у погледу Божијих створења па у његово срце уноси осећај присности (присутности анђела) и у њему побуђује осећаје страха од чињења греха и побуђује ажурност у чињењу добрих дела. Утицај надзора два анђела над верником јачи је од надзора целог одреда полиције.

У незнање спада некоришћење упутстава произвођача, као што је највеће незнање да се не користи Књигом Створитеља, слављен нека је Он, која је очувана од сваке измене и искривљивања.

Узвишени Бог слао је веровеснике да подуче људе како ће да следе Његову Упуту. Ако упоредимо резултате мисије позивања посланика и других људи, видећемо да посланичка реформа обухвата све аспекте живота. Она је дубока, извире из дубине душе и траје све док људи следе Упуту Узвишеног Бога. Наше веровање у посланике заснива се на доказима и чињеницама.

Верник зна сврху свог стварања и своју улогу на Земљи, као и дела којим је задовољан његов Господар, а клони се онога што срди његовог Створитеља. Он зна где ће да му буде задње одредиште које га чека после смрти. Верник зна свог Створитеља и Посланика свога Створитеља. А неверника окружује тама и незнање и све оно што је споменуто.

Веровање у Судњи дан подстиче на чињење добрих дела, поседовање лепих норми понашања и чињење дела само у име Узвишеног Бога. Увидећеш да је верник извор добрих и корисних дела. Друштво које је састављено од појединаца - верника, најсрећније, најбоље и најбогобојазније је друштво.

Веровање у судбину, у души верника побуђује задовољство, смиреност и спокојство.

Овај чланак говори о важности веровања, о плодовима које веровање даје и о темељима на којима се веровање заснива.

